

Роман КОЗЬЯКОВ

начальник Бориспільського
МВ ГУМВС України в Київській області,
полковник міліції,
здобувач Національної академії внутрішніх справ

УДК 343.98

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ МЕТОДИКИ РОЗСЛІДУВАННЯ БЕЗВІСНОГО ЗНИКНЕННЯ ОСОБИ

Факти безвісного зникнення громадян, коли їхнє місцеперебування та доля невідомі найближчому оточенню й іншим особам, сьогодні досить поширені. Успішність розшукової діяльності стосовно таких осіб можна забезпечити лише в разі оперативного та належного реагування на кожну заяву і повідомлення про безвісну відсутність особи. Тому питання забезпечення ефективності та результативності досудового розслідування вказаних фактів і оперативно-розшукової діяльності щодо даної категорії об'єктів розшуку постійно перебуває у полі зору держави і суспільства.

За статистичними даними [1], станом на 1 липня 2015 року в Україні безвісно зниклими вважаються 12 017 громадян. У цей період за заявами (повідомленнями) про безвісну відсутність особи розпочато 5 380 кримінальних проваджень, оперативно-розшукова діяльність здійснювалась за 5 703 оперативно-розшуковими та розшуковими справами. У зв'язку із встановленням місцезнаходження особи розшук припинено стосовно 1 865 громадян (із них 988 оголошені у розшук 2015 року), 11 980 – залишаються не розшуканими.

Відомо, що певна частка розшукуваних громадян, які зникли за нез'ясованих обставин, стає жертвами вчинених стосовно них кримінальних правопорушень, зокрема вбивства, викрадення, торгівлі людьми, незаконного позбавлення волі. Наприклад,

станом на 1 липня 2015 року з числа безвісно зниклих осіб, розшук яких розпочато у цьому ж році, 167 стали жертвами злочинів [1].

Практика свідчить, що початкова стадія розслідування фактів безвісного зникнення особи є вирішальною, оскільки від оперативного та комплексного проведення початкових слідчих гласних і негласних (розшукових) дій, а також організації належної взаємодії слідчого з оперативними підрозділами часом залежать життя та безпека людини.

Питанням теорії та практики розкриття і розслідування злочинів присвячені праці вітчизняних і зарубіжних науковців: Ю.П. Аленіна, В.П. Бахіна, Р.С. Белкіна, В.І. Галагана, В.Г. Гончаренка, О.М. Джужі, А.Я. Дубинського, В.А. Журавля, А.В. Іщенко, О.В. Капліної, Н.С. Карпова, Є.Д. Лук'янчикова, М.М. Михеєнка, Д.Й. Никифорчука, М.А. Погорецького, С.М. Стахівського, О.Ю. Татарова, В.В. Тіщенко, В.М. Тертишника, Л.Д. Удалової, П.В. Цимбала, С.С. Чернявського, В.Ю. Шепітька, М.С. Шумила та інших. Безсумнівно, зазначені вчені привнесли чимало нового в теорію кримінального процесу, криміналістики та оперативно-розшукової діяльності з питань розкриття і розслідування злочинів, створивши загальне наукове підґрунтя для подальших досліджень проблем досудового розслідування кримінальних правопорушень.

Окремі аспекти організації та проведення розшуку безвісно зниклих осіб вивчали П.Є. Букейханов [2], О.П. Дубягіна, Ю.П. Дубягін [3], А.В. Іщенко [4], В.П. Цильвік [5], А.С. Шевченко та інші. Проте ці дослідники не ставили за мету визначення закономірностей та основних параметрів методики розслідування випадків зникнення громадян безвісти.

Разом із тим у практичній діяльності бракує сучасних науково-методичних розробок, і тому використовуються рекомендації [6], напрацьовані з урахуванням досвіду функціонування попередньої правової моделі досудового розслідування, що суттєво зменшує можливість їх застосування слідчими сьогодні.

Відтак, існує нагальна потреба для теорії та практики потреба в узагальненні накопиченого наукового і практичного досвіду передусім шляхом діагностики проблем досудового розслідування фактів безвісної відсутності особи з метою створення адекватної методики досудового розслідування цих фактів у сучасних правових умовах.

Метою статті є розгляд і вирішення актуальних питань, що виникають у зв'язку із формуванням криміналістичної методики розслідування фактів безвісного зникнення особи.

Необхідною умовою ефективної діяльності органів досудового розслідування та оперативних підрозділів у сучасному кримінальному провадженні є використання здобутків криміналістичної теорії – науки про закономірності злочинної діяльності та її відображення в джерелах інформації, які слугують основою для розроблення засобів, прийомів і методів збирання, дослідження, оцінювання та використання доказів для розкриття, розслідування, судового розгляду і запобігання злочинам [7, 868]. Саме знання цих закономірностей покладено в основу як належного інформаційно-аналітичного й методичного забезпечення досудового розслідування, так і алгоритмів діяльності прокурора, слідчого та співробітників оперативного підрозділу у кримінальному провадженні за заявами та повідомленнями про безвісне зникнення особи. Отже, таке забезпечення має здійснюватися шляхом використання розроблених у кри-

міналістиці положень криміналістичної техніки, а також криміналістичної тактики й методики розслідування цих фактів.

В аспекті методичного забезпечення розслідування фактів безвісного зникнення особи можна говорити про складнощі застосування, наявних теоретичних і практичних криміналістичних розробок. Проблема полягає в тому, що науково-технічні засоби і тактичні прийоми застосовуються для розслідування конкретних видів злочинів. Типізація таких рекомендацій, їх синтез створюють теоретичне підґрунтя для розробки методичних порад стосовно діяльності слідчого із реагування, знову ж таки, на конкретний злочин. Не випадково у спеціальній літературі криміналістична методика (методика розслідування злочинів) визначається як розділ криміналістики, що є системою наукових положень і розроблених на їх основі рекомендацій щодо організації та здійснення розслідування й запобігання окремим видам злочинів.

Відповідно, змістом криміналістичної методики є загальні положення (криміналістична класифікація злочинів, криміналістична характеристика злочинів, криміналістичне вчення про розкриття злочинів, проблеми взаємодії під час розслідування та ін.) та окремі криміналістичні методики (методики розслідування крадіжок, грабежів, розбоїв, убивств, зґвалтувань тощо) [8, 8].

З огляду на викладене важливо наголосити на кримінально-правовому аспекті факту безвісного зникнення особи, який характеризується умовами правової невизначеності. Оскільки хоча заява (повідомлення) за всіма формальними ознаками і належить до кримінально-процесуальних документів [9, 5], проте має одну змістовну, і тому дуже важливу, відмінність. На момент її надходження та реєстрації в ОВС вона не містить конкретних відомостей про скоєння щодо зниклої особи передбаченого Кримінальним кодексом України (КК України) суспільно небезпечного винного діяння (дії або бездіяльності), що вчинене суб'єктом злочину (ч. 1 ст. 11 КК України [10]).

Переважно в процесі опрацювання та обліку вказаної інформації, зокрема в результаті проведення у невідкладних випадках огляду місця події, який може бути здійсне-

но в порядку ст. 237 Кримінального процесуального кодексу України (КПК України) [11], до внесення відомостей в Єдиний реєстр досудових розслідувань (ЄРДР) (ч. 3 ст. 214 КПК України) та інших адміністративно-перевірочних заходів встановлюється лише факт раптової зникнення чи інші ознаки безвісної відсутності особи, що, знову-таки, не конкретно вказують на те, жертвою якого саме кримінального правопорушення вона стала.

Тому, на наш погляд, слушною є думка В.С. Зеленецького про те, що на початковому етапі кримінально-процесуального пізнання ситуації безвісного зникнення громадянина встановити абсолютну істину при віршенні питання щодо наявності у ній ознак конкретного злочину доволі складно. Адже будь-яка кримінально-процесуальна кваліфікація події є лише вихідною, нерідко імовірнісною, й тому вона часто змінюється в ході досудового розслідування, отримуючи фіксоване відображення (закріплення) у подальших актах кримінального провадження. Не випадково деякі вчені й практичні працівники стверджують про можливість установлення на початковій стадії кримінального процесу лише імовірнісного знання, а отже, вироблення на цій основі тільки приблизної правової кваліфікації події або діяння, що досліджується [12, 112].

Сьогодні КПК України та прийнятими на його основі підзаконними актами встановлено правову процедуру вирішення органами внутрішніх справ заяв про зникнення особи безвісти. Ця діяльність безпосередньо регламентується ст. 214 КПК України та наказом Міністерства внутрішніх справ України від 14 серпня 2012 року № 700 «Про організацію взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень» (п. 9.4.2) [13].

Зокрема, протягом 24 годин після подання заяви, повідомлення за фактом безвісного зникнення дитини, якщо за цей час не буде встановлено місце її знаходження, а також у разі безвісного зникнення дорослої особи за обставин, що свідчать про можливість учинення стосовно неї кримінального правопорушення, здійснюється обов'язкове

внесення до Єдиного реєстру досудових розслідувань відомостей про вказане кримінальне правопорушення і його попередню кваліфікацію як умисного вбивства та вживаються всі передбачені КПК України заходи для всебічного, повного і неупередженого дослідження обставин кримінального провадження.

Згідно з п. 2.2 Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, затвердженого відповідним наказом Генерального прокурора України [14], слідчий (прокурор) при внесенні до ЄРДР відомостей за фактами смерті людей має керуватися спільним наказом Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства охорони здоров'я України, Генеральної прокуратури України від 28 листопада 2012 року № 1095/955/119 «Про затвердження Порядку взаємодії між органами внутрішніх справ, закладами охорони здоров'я та органами прокуратури України при встановленні факту смерті людини». Одночасно з визначенням правової кваліфікації підлягають внесенню до ЄРДР додаткові відмітки щодо розмежування очевидних убивств, фактів природної смерті, нещасних випадків, самогубств, зникнення безвісти [15]. Отже, до ЄРДР підлягає внесенню також і додаткова відмітка «138. Зникнення безвісти».

Таким чином, наведена вище правова регламентація діяльності за указаними заявами (повідомленнями), суб'єктивний характер установлення взаємозв'язку та взаємозалежності безвісного зникнення особи з обставинами, що мають свідчити про можливість учинення стосовно неї кримінального правопорушення, створюють проблемне поле як для теоретичного осмислення, так і практичної реалізації.

Особі, яка вносить до ЄРДР відомості про факт безвісного зникнення громадянина, указані обставини можуть бути відомі лише із заяви про зникнення або отримані нею в результаті проведення у невідкладних випадках огляду місця події [16, 162–165]. Після внесення зазначених відомостей до ЄРДР пізнавальні можливості слідчого виникають лише в процесі здійснення ним досудового розслідування в межах відповідного кримінального провадження за

ст. 15 КК України. За цих умов він мусить використовувати методику розслідування убивств за відсутності трупа.

Разом із тим в об'єктивній реальності відсутність громадянина за місцем проживання та будь-яких відомостей про нього створює дефіцит слідчої інформації, тому логічним є спрямування розслідування на його подолання. Сама по собі невизначеність обставин зникнення громадянина набагато розширює обсяг припущень щодо варіантів події, серед яких вбивство є лише одним із них. На нашу думку, на початковому етапі використання слідчим лише методики розслідування убивств за відсутності трупа без урахування інших напрямів пошуку криміналістично значимої інформації значно обмежуватиме його пізнавальні можливості.

Особа, яка зникла безвісти, в однаковій мірі може бути вбитою чи стати жертвою нещасного випадку із приховуванням тяжких наслідків, може бути викраденою для фізичної чи сексуальної експлуатації, захопленою в заручники з метою викупу чи виконання інших протиправних умов тощо.

Чи буде в таких випадках ефективною ukazана методика, якщо громадянин, який безвісно зник, став жертвою іншого злочину проти особи або загинув унаслідок нещасного випадку чи суїциду? Або він взагалі не піддавався будь-якому кримінальному впливу та його «зникнення» є результатом власного волевиявлення?

У сучасній літературі з кримінального процесу та криміналістики дослідники залишають поза увагою поняття безвісного зникнення громадянина. Натомість у теорії оперативно-розшукової діяльності відсутня однастайність у поглядах на його визначення. О.М. Бандурка, наприклад, до таких осіб відносить тих, хто без істотних причин зник зі свого звичного оточення, постійного місця проживання чи постійного місця роботи, стосовно яких в органи внутрішніх справ надійшли заяви чи повідомлення про зникнення і є підстави вважати, що вони стали жертвами злочину чи нещасного випадку [17, 260]. Інші вчені під безвісти зниклими громадянами розуміють осіб, які «зникли раптово та стосовно яких є дані, що вони стали жертвою злочину або нещасного випадку» [18, 118] або «зникли

раптово й безпричинно, місцезнаходження та доля яких людям, що їх оточують, невідомі» [19, 520].

Деяке іншого значення набуває термінологія, що застосовується у підзаконних актах Міністерства внутрішніх справ України: безвісти зниклою особою вважається особа, стосовно якої є інформація про її зникнення і місцеперебування якої невідоме [20].

Аналіз наведених визначень переконливо свідчить, що безвісна відсутність є явищем швидше суб'єктивної природи, оскільки передусім воно відображає недостатність відомостей про будь-яку особу. Визначені суб'єкти (рідні та близькі, сусіди, адміністрація за місцем служби, роботодавець та інші) не володіють інформацією про місцезнаходження людини та не можуть установити з нею будь-якого контакту. Саме це є однією з головних підстав їхнього звернення до органів внутрішніх справ із заявою про безвісне зникнення громадянина. Інша підстава – порушення стереотипу поведінки безвісно відсутньої людини, наявність якого дає підстави особам, які її оточували, припускати, що в деякі моменти часу людина повинна перебувати у себе вдома, в тих або інших місцях, на роботі, у гостях тощо. Порушення нею стереотипу поведінки означає ймовірність того, що з такою людиною відбулися події, які вимагають проведення спеціальних заходів щодо її розшуку або встановлення справжнього місцезнаходження.

Однак, беручи до уваги суб'єктивний характер інформації про безвісне зникнення особи, можна висловити думку, що реально зниклими безвісно є лише ті з них, які після зникнення вмерли через не пов'язані зі злочинами причини або потрапили до лікувальних установ, але не можуть повідомити про себе будь-які відомості.

Тут варто вказати про той факт, що в Україні кількість нерозшуканих громадян, які безвісно зникли, і кількість невпізнаних трупів невідомих осіб, що перебувають на обліках органів внутрішніх справ, збігаються з винятковою точністю. Наприклад, на початку 2015 року на обліку перебувало 12 017 безвісно зниклих осіб і 12 128 справ щодо встановлення особи громадян по невпізнаних трупах [1]. Цей факт дає підста-

ви для припущення, що головним чином не розшуканими (не виявленими) залишаються ті безвісно відсутні громадяни, які померли на вулиці або потрапили в лікувальні установи в інших населених пунктах, за межами території їхнього постійного проживання чи перебування.

Усі інші випадки безвісного зникнення, обумовлені тим, що розшукувана особа була затримана у зв'язку із вчиненням правопорушення, або з якихось причин не вважає за потрібне повідомляти про своє місцезнаходження, або навмисно його приховує, фактично мають вважатись тимчасовою відсутністю такої особи за місцем звичайного (ймовірного) перебування.

Якщо ж зникнення громадянина безвісти пов'язується зі злочинами проти особи, зокрема передбаченим у ст. 115 КК України, відповідно до сучасної правової процедури розгляду й вирішення заяв про факти безвісної відсутності особи він має вважатись жертвою злочину, в результаті якого він загинув (помер). Принаймні на такі міркування наводить аналіз п. 2.33 Положення [15]. Внесення до ЄРДР відомостей про фізичних та юридичних осіб, які є потерпілими від кримінальних правопорушень, відбувається на підставі заяви про вчинення щодо них кримінального правопорушення або залучення їх до провадження як потерпілих (ст. 55 КПК України). Виняток з цього правила становить наявність потерпілих осіб, які не встановлені або безвісно зникли, а також особи, яка загинула від злочинних діянь.

Тому стає зрозумілим, що протидія злочинам, пов'язаним із безвісним зникненням особи, вимагає спеціальної діяльності правоохоронних органів з їх виявлення, розкриття та розслідування. Провідна роль у цьому процесі має бути відведена оперативно-розшуковій діяльності, спрямованій на виявлення ознак злочину у факті безвісного зникнення громадянина. При отриманні

інформації про особу, яка безвісно зникла, оперативні підрозділи вивчають обставини, що передували її зникненню, спосіб життя, зв'язки, поведінку в громадських місцях та в побуті, можливу причетність до протиправних дій чи можливу свідому втрату зв'язків зі своїм оточенням та інші деталі, і тільки за наявності достатньої інформації про можливість вчинення злочину стосовно особи, яка зникла, виникають підстави для внесення відомостей до ЄРДР і проведення досудового розслідування.

Також у випадках, коли безвісно відсутній громадянин помер або перебуває в лікувальній установі та через характер захворювання або несвідомий стан не може повідомити про себе установчі відомості, для його виявлення та установлення особи необхідне проведення спеціальних пошукових, ідентифікаційних і розпізнавальних заходів. Вони, на нашу думку, переважно й визначають специфіку розшукової роботи органів досудового слідства при розслідуванні фактів безвісного зникнення громадян, а також оперативно-розшукової діяльності за заявами про подібні факти.

Натомість тимчасова відсутність громадянина, особливо за умови його небажання підтримувати зв'язок з особами, які ініціюють розшук, по суті взагалі не повинна бути предметом реагування з боку органів досудового розслідування.

Врешті, проблема розробки ефективної методики розслідування фактів безвісного зникнення громадян полягає ще й у тому, що на початковому етапі вказаної діяльності практично неможливо з високим ступенем імовірності розрізнити, хто саме із безвісно зниклих громадян став жертвою злочину, хто помер ненасильницькою смертю, а хто просто проживає у знайомих або бродяжить, не вважаючи за потрібне сповіщати про це своїм близьким родичам або звичному оточенню.

Список використаних джерел:

1. Розділ 2. Відомості про результати роботи органів внутрішніх справ по розшуку безвісно зниклих громадян // Звітність про результати розшуку громадян, які переховуються від органів влади, безвісно зниклих та встановлення особи громадян за невідомими трупами за 6 місяців 2015 року. Форма № 3 (місячна). Затверджено наказом МВС України від 24 травня 2013 року № 501 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/index>

2. *Букейханов П.Е.* Розыск пропавших без вести. Тактика, стратегия, методы поиска совершеннoлетних лиц, пропавших без вести при некриминальных обстоятельствах: науч.-практ. пособие / П.Е. Букейханов. – М.: Экзамен, 2006. – 253 с.
3. *Дубягин Ю.П.* Проблемы розыска без вести пропавших / Ю.П. Дубягин, О.П. Дубягина. – М.: Юрлитинформ, 2003. – 240 с.
4. *Ищенко А.В.* Криміналістичне забезпечення розшуку безвісно відсутніх осіб: посіб. / А.В. Іщенко, А.С. Шевченко; за заг. ред. І.П. Красюка. – К.: РВБ МВС України, 2005. – 146 с.
5. *Цильвик В.П.* Правовые и организационно-тактические проблемы розыска пропавших без вести лиц. По материалам Украинской ССР: автореф. дисс. на соискание учен. степени канд. юрид. наук: 12.00.09 / В.П. Цильвик. – К., 1987. – 25 с.
6. Про особливості розслідування кримінальних справ про умисні вбивства, порушені за фактами безвісно зниклих осіб: метод. рек. / Безверхий М.П., Книженко С.О., Матюшкова Т.П., Мацишин В.С.; Головне слідче управління МВС України; за заг. ред. А.К. Давидюка. – К., 2009. – 31 с.
7. *Правова доктрина України: у 5 т. / [Тація В.Я., Борисов В.І., Батиргареева В.С. та ін.]; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – Х.: Право, 2013. – Т. 5. Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку. – 1240 с.*
8. *Криміналістика: підруч. / [Шепітько В.Ю., Коновалова В.О., Журавель В.А. та ін.]; за ред. проф. В.Ю. Шепітька. – 4-те вид., перероб. і допов. – Х.: Право, 2008. – 464 с.*
9. *Громовий А.О.* Заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення як передумова для початку досудового розслідування / А.О. Громовий // Часопис Академії адвокатури України. – 2013. – № 4(21). – С. 1–6.
10. *Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25. – Ст. 131.*
11. *Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – №№ 9–10, 11–12, 13. – Ст. 88.*
12. *Зеленецький В.С.* Возбуждение уголовного дела / В.С. Зеленецкий; НИИ изучения проблем преступности Академии правовых наук Украины. – Х.: КримАрт, 1998. – 340 с.
13. Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень. Затверджено наказом МВС України від 14 серпня 2012 року № 700 // Збірник нормативно-правових актів України, що регламентують окремі питання кримінального провадження: [упоряд.: Алфьоров С.М., Міщенко С.М., Фаринник В.І. та ін.]; за заг. ред. В.І. Сліпченка. – К.: ТОВ «АРТ-Дизайн», 2012. – 250 с.
14. Про Єдиний реєстр досудових розслідувань: наказ Генерального прокурора України від 17 вересня 2012 року № 69 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/GP12027.html
15. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань (із змінами, затвердженими наказами Генерального прокурора України від 14 листопада 2012 року № 113, від 25 січня 2013 року № 13, від 25 квітня 2013 року № 54, від 9 вересня 2014 року № 95) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/pd.html?_m=publications&_t=rec&id=110522
16. *Козьяков Р.С.* Тактика проведення огляду за заявами про безвісне зникнення особи / Р.С. Козьяков // Правова політика в Україні: питання теорії та практики: зб. м-лів міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 24 жовтня 2014 року): в 2 т. – К.: Національна академія прокуратури України, 2014. – Т. 1. – 430 с. – С. 162–165.
17. *Бандурка О.М.* Теорія і практика оперативно-розшукової діяльності: моногр. / О.М. Бандурка. – Х.: Золота миля, 2012. – 620 с.
18. *Оперативно-розшукова діяльність: навч. посіб. / [Моїсєєв Є.М., Джужа О.М., Никифорчук Д.Й. та ін.]; за ред. проф. О.М. Джужі. – К.: Правова єдність, 2009. – 310 с.*
19. *Оперативно-розыскная деятельность: учеб. / под ред. Горяинова К.К., Овчинского В.С., Шумилова А.Ю. – М.: ИНФРА-М, 2001. – 794 с.*
20. Про затвердження Інструкції з організації розшуку обвинувачених, підсудних, осіб, які ухиляються від відбування кримінального покарання, безвісно зниклих осіб та встановлення особи невідомих групів: наказ МВС України від 5 січня 2005 року № 3 ДСК (зі змінами).

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ МЕТОДИКИ РОЗСЛІДУВАННЯ БЕЗВІСНОГО ЗНИКНЕННЯ ОСОБИ

Стаття присвячена діагностиці та розгляду актуальних питань, що виникають у зв'язку із формуванням криміналістичної методики розслідування фактів безвісного зникнення особи.

Ключові слова: кримінальне провадження; криміналістика; криміналістична методика; досудове розслідування; безвісне зникнення особи.

Роман КОЗЬЯКОВ

АКТУАЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ КРИМИНАЛИСТИЧЕСКОЙ МЕТОДИКИ РАССЛЕДОВАНИЯ БЕЗВЕСТНОГО ИСЧЕЗНОВЕНИЯ ЛИЦА

Статья посвящена диагностике и рассмотрению актуальных вопросов, возникающих в связи с формированием криминалистической методики расследования фактов безвестного исчезновения лица.

Ключевые слова: уголовное производство; криминалистика; криминалистическая методика; досудебное расследование; безвестное исчезновение лица.

Roman KOZIAKOV

CURRENT ISSUES OF CRIMINALISTIC INVESTIGATION TECHNIQUES OF DISAPPEARANCES OF A PERSON

The article is devoted to the diagnosis and consideration of urgent issues that arise in connection with the formation of criminalistic investigation techniques of the facts of disappearance of a person.

Keywords: criminal proceedings; criminology; criminal procedure; pre-trial investigation; disappearance of a person.

